

Tekst Ans Vroom

Fotografie Justin Paquay

GABRIEL RIOS

EEN ENGEL DIE VECHT MET DEMONEN

Gabriel Rios woont ondertussen al langer in België dan in zijn thuisland Puerto Rico. Hij bouwde hier een leven, een vriendenkring en een carrière op, en bracht dit jaar zijn meest succesvolle plaat tot nu toe uit. Toch is hij nog steeds op zoek naar vaste grond onder zijn voeten.

W

Wanneer ik op een zeldzame zomerse dag het zonovergoten huis van Gabriel Rios binnenstap word ik bijna onmiddellijk meegevoerd naar de warme sfeer van zijn geboorteland Puerto Rico. Achter een onopvallende Gentse gevel gaat een pareltje schuil: de singer-songwriter werkte zijn stijlvolle, sobere interieur af met kleurrijke tapijten en objecten die de vibe van Latijns-Amerika uitademen. In de keuken staat zijn moeder, die even op bezoek is in België, een restje gebraden kip te verpakken, en mij worden onmiddellijk een glas biologische ice tea en een bord chocoladekoekjes onder de neus geschoven. Ik ben gecharmeerd door zoveel hartelijke gastvrijheid en kijk samen met mama Maria Luisa geamuseerd toe hoe Gabriel spontaan en zonder gêne poseert voor de lens van de fotograaf. Hij volgt gewillig de aanwijzingen, terwijl hij ons de meest fotogenieke plekken van zijn huis laat zien, van het toilet tot de slaapkamer. Gabriel heeft niks te verbergen. Groot is dan ook mijn verbazing wanneer hij mij na afloop van de fotoshoot toevertrouwt dat hij het verschrikkelijk vindt om geïnterviewd en gefotografeerd te worden. “Mensen denken dat ik een supersociale, altijd vriendelijke gast ben, maar eigenlijk ben ik een heel introvert persoon.”

Latin lover tegen wil en dank

Met die bekentenis is de sfeer voor ons gesprek gezet. “Ik neem me altijd voor om een afwachtende houding aan te nemen en beknopt de vragen van de journalist te beantwoorden, maar telkens opnieuw gooi ik toch weer mijn hart op tafel en vertel ik veel meer dan ik eigenlijk van plan was. Ik kan het gewoon niet laten, het is alles of niks bij mij. De dag na een interview kan ik mezelf wel voor het hoofd slaan en heb ik spijt van mijn ontboezemingen. Niet omdat ik al die dingen verteld heb, maar omdat ik mij afvraag wie er in godsnaam zit te wachten op mijn bizarre hersenspingsels,” lacht hij. Ik verzeker hem dat er veel mensen geïnteresseerd zijn in de mens achter de artiest Gabriel Rios. Dat bewijst het succes van zijn nieuwste album ‘Flore’, zijn meest persoonlijke werk tot nu toe. “Ja, het is gek wat dat album met mensen doet. Het is de eerste keer dat ik in het Spaans zing, dus het was bang afwachten hoe het publiek ging reageren, maar mensen klampen mij aan op straat om me te bedanken voor mijn liedjes. Dat is me nog nooit overkomen.” Niet dat Gabriel in het verleden nooit werd aangeklampt door fans, integendeel. Maar in de beginjaren van zijn carrière waren het vooral hysterische meisjes die hem op straat achtervolgden en met hun idool op de foto wilden. Het is geen geheim dat hij als artiest een tijd geworsteld heeft met zijn imago van Latin lover tegen wil en dank. Het doet hem duidelijk deugd dat de erkenning die

“MENSEN DENKEN DAT IK EEN SUPERSOCIALE GAST BEN, MAAR EIGENLIJK BEN IK HEEL INTROVERT”

er vandaag komt vooral voor zijn talent als muzikant is, en minder voor hoe hij eruitziet. “Het succes is fijn, want het creatieproces van ‘Flore’ was niet gemakkelijk, uiteraard omdat we midden in een pandemie zaten, maar ook door het afscheid van mijn papa (Gabriel verloor dit voorjaar zijn vader na een jarenlange strijd tegen Alzheimer). De nummers op het album zijn een eerbetoon aan mijn roots en de muziek waar mijn vader en grootvader mee opgroeiden, dus ik wilde meer dan ooit dat alles op de plaat klopte. Het breekt mijn hart dat mijn vader het eindresultaat niet heeft kunnen horen. Omdat ik niet zomaar covers wilde brengen van bestaande liedjes heb ik samen met mijn goede vriend en producer Ruben Samama mijn eigen draai gegeven aan het muzikale erfgoed van Latijns-Amerika. Ik heb altijd al last gehad van extreem perfectionisme, en deze keer heb ik er nog een schepje bovenop gedaan. Ik vrees dat ik bij momenten echt onuitstaanbaar ben geweest.” (lacht)

Succes is: gehoord worden

Gabriel vertrouwt mij toe hoe het creëren van muziek voor hem een manier is om zijn soms donkere gedachten te kanaliseren. “Wanneer ik alleen ben word ik geregeld overvallen door een agressieve energie, die er op een of andere manier uit moet. Muziek maken helpt mij daarbij. Op die manier hoef ik andere mensen niet lastig te vallen met mijn drama. Liedjes schrijven zet die negatieve energie om in iets moois. Het is een drang die soms pijnlijk is, maar mij ook veel plezier schenkt. Voor mij betekent succes dat andere mensen mijn zoektocht bevestigen, alsof ze zeggen: ‘We zien jou, we horen jou, je bent niet gek.’ Muziek maken gaat voor mij over connectie. Het allerergste zou dan ook zijn dat niemand mijn werk zou beluisteren. Ze mogen ervan denken wat ze willen, maar ik wil wel dat ze het horen. Ik prijs mezelf heel ...

dan voor anderen. Hij geeft toe dat de coronapandemie hem niet zo van slag bracht als de rest van de wereld: "Na de verwoestende orkaan van 2017 in Puerto Rico en de slepende ziekte van mijn vader was ik op alles voorbereid. Corona was gewoon het volgende ellendige obstakel om mee af te rekenen. In principe kan ik ook vrij goed alleen zijn, maar als de afzondering te lang duurt word ik gek, zeker wanneer ik niet kan optreden. Dan kan ik nergens naartoe met al die energie, en ben ik bang dat het destructief wordt. Hoe langer ik alleen ben geweest, hoe moeilijker ik het vind om weer naar buiten te gaan. Veel creatieve mensen zijn net als ik hooggevoelig. Dat kan zowel een vloek als een zegen zijn. We zien alle details en pikken alle sensaties op. Als ik lange tijd heb binnen gezeten, komen de alledaagse geluiden in de stad veel harder binnen dan normaal."

Rusteloze ziel

Gabriel woont ondertussen al meer dan twintig jaar in België, maar geeft toe dat hij het de laatste tijd lastig vindt om zo ver van

gelukkig dat ik het platform heb om mijzelf te kunnen uitdrukken. Anders zou ik mij heel eenzaam voelen." Eenzaamheid is een emotie die Gabriel niet vreemd is. Hij zoekt vaak bewust de afzondering op, maar geeft toe dat hij de interactie met een publiek nodig heeft om mentaal gezond te blijven. "Optreden is mijn manier om sociaal te zijn. Ik sta liever op een podium voor duizenden toeschouwers dan in een kleine ruimte geforceerd met mensen te moeten praten. Begrijp mij niet verkeerd, ik ben graag tussen de mensen en ik heb die connectie ook wel nodig, maar dat lukt voor mij het best door middel van mijn muziek. Als je op een podium staat heb je zelf de touwtjes in handen. Ik hou van de structuur van een liedje, en van de duidelijke grenzen van een optreden waarbinnen ik mij vrijuit kan bewegen. Maar zodra ik van het podium stap valt die houvast weg, dan is er geen setlist meer om te volgen, geen afgebakende afspraken voor sociale interactie. Na een optreden wil ik mij het liefst zo snel mogelijk in een hoekje verstoppen." Je zou verwachten dat de lockdowns voor een introvert persoon als hij minder zwaar wogen

zijn familie verwijderd te zijn. De afgelopen jaren klinkt de lokroep van zijn thuisland steeds luider. "Familie is ongelooflijk belangrijk om je verankerd te voelen. Ze maken je gek, maar tegelijkertijd kan je niet leven zonder hen. Mijn moeder woont nu in Florida, en mijn zus in Texas. We horen elkaar veel en vertellen alles tegen elkaar, maar toch mis ik die vanzelfsprekende band die mijn vrienden hier in België met hun familie hebben. Ik prijs mij heel gelukkig met mijn fantastische vriendenkring. Ik ben omringd met mensen waar ik op kan rekenen. Ik heb een huis in Gent, en ik kan hier doen wat ik het allerliefste doe in de hele wereld, namelijk leven van mijn muziek. Maar toch mis ik het gevoel ergens volledig geworteld te zijn. Ik zie hoe mijn vrienden verder gaan met hun leven. Ze stichten een gezin, krijgen kinderen, bouwen iets op. Ik heb moeite om mijzelf aan iemand te binden. Ik sta altijd op het punt om mijn koffers te pakken en te vertrekken. Ik heb de afgelopen jaren meer tijd doorgebracht in het buitenland dan in mijn eigen huis. Ik bezocht mijn oude vrienden in Puerto Rico en maakte mijn plaat in een hotelkamer in Amsterdam. Mijn ziel is rusteloos. Dat is nu eenmaal wie ik ben, maar ergens vind ik het ook jammer. Ik ben bang om de boot te missen en voor altijd alleen te blijven." Toch heeft Gabriel plannen om binnenkort opnieuw naar het buitenland te vertrekken. 'Flore' doet het niet alleen goed in België, maar ook in veel Spaanstalige landen. Het plan is om in de herfst naar Spanje te reizen en daar contacten te leggen om het album verder te promoten. "Ik ben er vrij zeker van dat ik hierna opnieuw een album in mijn moedertaal ga maken," vertelt hij. "Dit verhaal is nog niet uitverteld." Ik vraag hem of hij nog iets te bewijzen heeft. Hij knikt. "Ja, ik heb nog iets te bewijzen, maar vooral aan mezelf. Sinds ik de veertig voorbij ben worstel ik nog meer dan anders met wie ik ben, en met mijn verwachtingen van het leven. Ik heb veel bewondering voor mensen die dat gevoel ook hebben, maar die ondanks de uitdagingen toch volhouden en de cirkel rondmaken. Ik wil het leven uitzitten en op een bepaald moment kunnen thuiskomen op een plek waarvan ik helemaal niet verwacht had dat daar het antwoord zou liggen. •••

"IK HEB EEN BLIND VERTROUWEN IN DE KRACHT VAN DE MENS OM UIT TE KOMEN WAAR HIJ MOET ZIJN"

wanneer je het het minst verwacht, je hebt er geen controle over. Ik heb ontzag voor mensen die van nature een staat van tevredenheid hebben, ik vrees dat dat niet voor mij is weggelegd.”

Donkere kantje

Wanneer ik hem vraag of hij zichzelf als een hoopvol persoon beschouwt, valt er voor het eerst in ons gesprek een lange stilte. Gabriel stopt en lijkt in zijn gedachten te verzinken. “Ik weet niet of hoopvol het juiste woord is, want dat lijkt zo passief, alsof ik in de zetel zou zitten wachten tot alles goedkomt. Dat is niet zo, maar ik geloof dus wel dat de dingen goedkomen, zelfs als dat op het eerste gezicht niet zo lijkt. Ik heb een blind vertrouwen in de kracht van de mens om altijd uit te komen waar hij moet zijn, ook al is dat niet op de plek waar hij oorspronkelijk aan dacht. Ik ben gevoelig voor ‘the crack in everything’. Wie mij bezig hoort, krijgt misschien het idee dat ik heel pessimistisch ben, maar dat is niet zo. Ik zie waar dingen fout kunnen gaan,

Ik ben ervan overtuigd dat je als mens vaak op zoek gaat naar de verkeerde dingen, maar dat je pas vindt wat je echt nodig hebt door simpelweg vol te houden. Uiteraard ben ik ongelooflijk dankbaar voor het succes dat ik nu heb, maar ik weet dat het relatief is. Ik wou dat ik nu achterover kon leunen en genieten van wat ik al bereikt heb, maar zo werkt het dus niet. Vijf minuten nadat ik voldoening voel, is het effect uitgewerkt en ga ik op zoek naar iets nieuws. En dan plots, uit het niets, kan ik overvallen worden door een enorme vreugde, gewoon door een leuke namiddag te spenderen met vrienden. Geluk overkomt je

maar ik geloof ook in het omgekeerde. Het komt erop neer dat ik zo sceptisch ben dat ik zelfs sceptisch ben over duisternis.” Gabriel schatert. “Dat donkere kantje heeft met mijn opvoeding te maken. Mijn vader was psycholoog, en mijn moeder heeft mij als leerkracht literatuur al op heel jonge leeftijd laten kennismaken met poëzie en filosofie. Ik ben opgevoed in een heel warm en liefdevol gezin, maar mijn zus en ik werden ook uitgedaagd om over dingen na te denken. Mijn ouders hebben ons al heel vroeg duidelijk gemaakt dat spiritualiteit niet alleen over licht en liefde gaat, maar ook over dapper zijn en durven inzien wat er mis kan gaan. Daardoor heb ik geleerd om, net zoals veel Latijns-Amerikanen, heel intens en dramatisch naar de dingen te kijken. Het was pas toen ik in België kwam wonen dat ik doorhad dat niet iedereen zo in elkaar zit. Doemdenkers als ik houden altijd rekening met het worst case scenario, maar jullie zijn veel relaxter. Dit land heeft mij geleerd om wat meer meegaand te zijn, en te vertrouwen op de goede afloop van de dingen. Het is nu eenmaal wat het is, en daar kan niemand iets aan veranderen.”

WIE IS GABRIEL RIOS (43)?

- Geboren in San Juan, Puerto Rico
- Verhuist op zijn achttiende naar Gent, uit liefde voor een vrouw en de Belgische muziek
- Volgt de opleiding schilderkunst aan Sint-Lucas
- Brengt in 2004 zijn debuutalbum ‘Ghost Boy’ uit, met als grootste hit ‘Broad Daylight’
- Daarna volgen de albums ‘Angelhead’ (2007), ‘The Dangerous Return’ (2010), ‘This Marauder’s Midnight’ (2014) en ‘Flore’ (2021)
- Woonde een tijd in New York en Amsterdam